ČERVENÁ KOBRA

JAMES RYKER, PŘÍPAD PRVNÍ.

PŘEŽIJE BÝVALÝ AGENT UŠTKNUTÍ OD OBÁVANÉ VRAŽEDKYNĚ?

ROB SINCLAIR

ROB SINCLAIR

ČERVENÁ KOBRA

KNIHY OMEGA

Copyright © 2017 Rob Sinclair

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Překlad © Lucie Šustáčková, 2018
Obálka © Kreatika s.r.o., 2018
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7642-126-4 (pdf)

ROB SINCLAIR

ČERVENÁ KOBRA

Přeložila: Lucie Šustáčková

Věnováno mým synům,

mé budoucnosti

1. KAPITOLA

Setřela krev z nože, zasunula ho do pouzdra a pohledem zabloudila dolů ke dvěma nehybným tělům. To mužské leželo nahé na posteli s obličejem zkřiveným v hrozné grimase, potřísněné zasychající krví. Z větší části té jeho, částečně krví jeho ženy. Její donedávna mrštné tělo leželo na zemi jakoby ledabyle pohozené u manželových nohou. S hrdlem proříznutým tak hluboko, že bylo možné zahlédnout bílou barvu páteřních obratlů.

Kdyby jen zůstala v koupelně o několik málo minut déle…

Terčem byl on. Vypátrat ho v odlehlém pobřežním domku zabralo pouhé dva dny. Přijít o den později, byl by bezpečně uklizený za hranicemi země.

Naneštěstí pro něj podcenil schopnosti svého vraha.

To, že musela zemřít i jeho manželka, nebylo nic víc než dílo okamžiku. Nebyl v tom ani ten nejmenší záměr. Kdyby jednoduše spala vedle svého manžela, mohla těmto mukám bez problémů uniknout.

Nemělo cenu se k tomu vracet. Strávila několik málo sekund uklidňováním sebe samé, že po sobě navzdory neplánované druhé vraždě nezanechala sebemenší stopu. Potom tiše vyklouzla z domu. Všichni ti bodyguardi

střežící bezpečí mrtvého muže ani jednou nepojali nejmenší podezření o její přítomnosti.

Namířila si to pěšky cestou podél pobřeží, kde asi půldruhého kilometru od domu nechala zaparkované auto. Od nedalekého moře silně foukal ledový vítr. Venku byla tma, blížila se druhá hodina po půlnoci. Nejbližší město bylo víc než osm kilometrů odsud a v okolí nebylo žádné osvětlení. Vzhledem k zatažené obloze byla silnice prakticky černá.

Tedy alespoň prvních pět minut její chůze. Potom se ze tmy vynořily dva paprsky světel auta, které k ní přijíždělo zezadu a rozřezávalo vzduch před sebou. Zabočila. Vozidlo bylo ani ne padesát metrů od ní. Nezpanikařila, jen dál v klidu pokračovala v chůzi.

V okamžiku, kdy se auto přiblížilo, zadržela dech. Sevřela rukojeť nože. Vrčení motoru projíždějícího vozidla se rozléhalo okolo její hlavy, vzduch kolem ní vibroval. Nakonec zastavil asi deset metrů před ní.

Dveře u řidiče se otevřely. Tlumené světlo zevnitř auta na krátký okamžik osvítilo obličej muže, který vystoupil.

Měla tušit, že je to *on*.

Nehýbal se a upřeně se na ni díval. Jeho silueta se nyní nacházela mimo tenký proužek světla vycházejícího z okénka, takže už nedokázala rozpoznat jeho obličej.

„Proč?“ zeptal se u stále ještě otevřených dveří a ani se nepohnul.

Ruce měl svěšené podél těla. Byl ozbrojený?

„Ty víš proč,“ odpověděla.

„Pořád tě můžu ochránit.“

„Nikdy jsem nežádala o ochranu."

„Ne, nežádala, ale myslím, že teď ji budeš potřebovat."

Nechala ta slova pár krátkých chvil viset ve vzduchu.

Potom se dala do běhu.

Rychle utíkala temnotou, ruce i nohy kmitaly ve stálém tempu, nadechovala se zhluboka a prudce. Srdce jí bušilo pod návalem adrenalinu a námahy.

Věděla, že jakmile se dostane z dosahu mdlého světla vycházejícího ze zadních světel auta, všudypřítomná tma jí pomůže stát se téměř neviditelnou. Pořád ještě byla překvapená, že na ni nezačal střílet. Možná nakonec ani žádnou zbraň neměl.

Za sebou neslyšela ani šustnutí, které by mohlo patřit jemu, ale ani jednou se neodvážila ohlédnout. Všechny šlachy a svaly v jejím těle byly napnuté k prasknutí. Promáčenou zem jako by přeletěla a namířila si to ke strmým útesům, které kdesi pod nekonečným srázem přecházely v rozbouřené moře.

S každým krokem kupředu se hluk burácejících vln narážejících na špičaté skály zvětšoval. Brzy jí rezonoval celým tělem. Oblaka na vzdáleném horizontu se začala trhat, až se objevil proužek bílého měsíčního světla. Díky němu mohla poprvé spatřit ten nekonečný prostor temně modré vody kdesi dole. Na okraji útesu pouhých pár kroků před ní.

Zavřela oči a začala se připravovat na krok do prázdna… V příští sekundě ji cosi strhlo od okraje. Ztratila rovnováhu a přistála obličejem přímo v blátě. On nejspíš uklouzl taky. Nebo na ni jednoduše skočil celou vahou,

tak aby ji povalil. Ať tak, či onak, jeho velké tělo dopadlo na zem hned vedle ní.

V okamžiku se od něj odtáhla, převalila se na záda a vyskočila na nohy. On udělal totéž. Odkudsi vytáhla dlouhý nůž, a jak se k ní začal přibližovat, v širokých obloucích jím máchala před sebou. Zasáhla mu ruku, jasně slyšela zvuk čepele, když se kůží prořízla až do masa.

Nevykřikl. Vlastně ani nezasténal.

Narazil do ní. Nůž jí vylétl z ruky a oni se opět svalili na zem. Sedl si na ni obkročmo, tak aby jí mohl koleny přidržovat ruce u těla.

Během pár sekund jí jeho silné ruce svíraly krk ve smrtelném objetí. Zasípala a zalapala po dechu.

Otevřená rána na jeho předloktí se v měsíčním světle leskla. Natáhla ruku, jak jen jí to jeho pevné sevření dovolilo, a zaryla do něj nehty. Zaryla je hluboko a stiskla tak silně, jak mohla.

Ale pro něj to bylo jen jako štípnutí komára. Jako by tam vlastně ani nebyl. Za jeho perleťovýma očima neprosvítal žádný náznak lidskosti. Působil jako… chladný stroj.

Jeho síla, odhodlání a výkon na ni byly příliš. Oči jí začínaly lézt z důlků. Jeho už tak potemnělý obraz se začal rozmazávat.

A potom to zahlédla. Nepatrný odlesk ve tmě. Něco kovového. Její nůž to nebyl. Zbraň. Na mokré zemi hned vedle nich.

Tak nakonec přece jenom zbraň měl. Minimálně do té doby, než mu upadla.

Natáhla ruku. Kolenem jí držel ruce, aby jí nedával příliš velký prostor se o něco pokusit. Po malých kouscích pomalu posunovala ruku po blátě. Prsty už byly jen několik málo centimetrů od zbraně. Celé její tělo se napjalo…

Zvládla to.

Chytila zbraň za hlaveň a máchla její rukojetí směrem k jeho hlavě. Neměl šanci postřehnout, co se děje. Tvrdá kovová rukojeť narazila do jeho lebky. Zdálo se, že si toho sotva všiml. Udeřila jej tedy znovu. A potom potřetí. Konečně stisk jeho rukou povolil. Nepatrně.

To ale stačilo.

Vzepjala se proti němu tak velkou silou, jaké byla v té chvíli schopna. Jeho tělo se o pár centimetrů pohnulo. Dost na to, aby dosáhla svého. Otočila se a on s ní. O moment později byla ona tím, kdo byl nahoře, a mířila mu hlavní pistole přímo doprostřed čela.

Jediná věc, kterou v té tmě dokázala rozpoznat, byly jeho jiskřící oči. Když ho viděla poprvé, napadlo ji, že je pohledný. Teď, v této studené a temné noci, byl jeho pronikavý pohled zlověstný a neúprosný.

Upřeně se na něj dívala a on jí pohled opětoval.

„Kdybys mě chtěla zastřelit, byla bys to udělala hned," poznamenal, i nyní strašidelně klidný a vyrovnaný. V absolutním kontrastu s tím, jak se cítila ona. „Udělej to. A udělej to hned. Lepší šanci už mít nebudeš."

Držela prst na spoušti. Navzdory váhání, v okamžiku, kdy se pohnul, už mačkala spoušť. Popadl ji za zápěstí a namířil zbraň nahoru. Vystřelila. Třikrát. Kulka vyletěla

kamsi do tmavé noci. Hluk výstřelu tak blízko její hlavy byl ohlušující. A matoucí.

Pak jí zbraň vytrhl a namířil ji na ni.

Věděla, že on váhat nebude.

Vyskočila na nohy a pádila k okraji útesu, když se ozval výstřel. Kulka ji trefila do kotníku. A další do boku. A když skákala přes okraj, dostala třetí kulku do ramene.

Bezvládně se zřítila do temnoty pod sebou.

2. KAPITOLA

Současnost

„Paní Walkerová," oslovila ji s výrazným španělským přízvukem recepční. Podívala se přes obrazovku počítače do čekárny, kde netrpělivě čekala hrstka mladých žen.

Kim vyskočila. Byla sama. Všechny ženy s sebou měly manžela, přítele nebo někoho, kdo vypadal jako jejich matka. Kim matku neměla. Tedy alespoň ne takovou, kterou by znala a která by sem šla s ní. A její manžel Patrick byl jako vždy až příliš zaneprázdněný.

Nevadilo jí to. Dokázala si poradit sama. Vždycky.

Navenek byla Kim Walkerová nádherná, sebejistá a přitažlivá žena, která zářila štěstím. Přesně ten typ člověka, vedle něhož se ostatní cítí šťastnější. Lidé vždycky na člověku vidí to, co na něm vidět chtějí. Ale co je doopravdy pod povrchem? To nikdo přesně neví. Kim byla vždy expertka v maskování svého skutečného já. Měla za to, že to tak musí být.

Pravdou však bylo, že měla nervy na pochodu. Jakkoliv byla na první pohled sebejistá, vždycky se v přítomnosti jakékoliv autority cítila pod tlakem. Byli tu jen doktoři a sestry. Nebyl tu nikdo od policie, z tajné agentury ani ze státem sponzorovaného oddělení pro vyšetřování vražd. Nebyl tu nikdo, kdo by jí mohl

pokládat otázky, na které by nedokázala nebo nechtěla odpovědět.

Lidé tady nepředstavovali žádné opravdové nebezpečí.

Pro ně byla Kim Walkerová jen další těhotná, další záznam a další stoh formulářů k vyplnění. Ačkoliv jí bylo teprve šestatřicet, byla zcela jistě nejstarší nastávající matka v místnosti.

Kim se vydala směrem k recepční, která jí posunkem ruky ukázala na dveře pokoje číslo čtyři. Zamířila k nim, otevřela je, aby za nimi objevila potemnělý pokoj a zpozorovala mladou doktorku ozářenou monitorem. Doktorka vzhlédla ke Kim, v obličeji omluvný výraz.

„Paní Walkerová, jsem doktorka Karmalová. Pojďte dál a posaďte se."

Doktoři, stejně jako ostatní personál této drahé soukromé kliniky v Marbelle, mluvili perfektně anglicky. Mnozí z nich byli dokonce Angličané, nicméně rysy a přízvuk této doktorky naznačovaly, že nejspíš pochází odněkud z indického poloostrova.

„Říkejte mi Kim. Není třeba být tolik formální."

„Zajisté, Kim."

Kim zavřela dveře, zamířila k lůžku a posadila se. Prohlížela si tu spoustu knoflíků, ciferníků a světélek. Cítila nepříjemný tlak v podbřišku. „Máte výsledky?"

Doktorka zaváhala, poposedla si na židli a podívala se do papírů, které měla před sebou.

„Ano." Odmlčela se, jako by se snažila poskládat v hlavě myšlenky. Nebo spíš jako by hledala ta správná slova. „Paní Walkerová –"

„Kim."

„Omlouvám se, Kim. Jistě dobře víte, že vaše těhotenství je vysoce rizikové kvůli vašemu, umm, věku –"

„Tak už mi to řekněte. Prosím," přerušila ji Kim a připravovala se na nejhorší.

Cestou z kliniky se jí po tváři kutálely slzy. Vracela se zpět do své velkolepé vily vysoko v horách s nádhernou vyhlídkou na chladné, azurové Středozemní moře. Ani se z tváří nepokoušela stírat slané cestičky.

Možná byl tohle jen trest za to všechno, co udělala, kým byla. Nevěřila v boha ani v modlení za lepší život a za odpuštění hříchů, kterých se dopustila. Dobro a zlo nebyly stvořeny proto, aby testovaly víru člověka ve vyšší moc, byly prostě jeho součástí.

Ve svém životě Kim vždy uznávala jen prvek karmy; a pevně v něj věřila. Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá. Nebo to možná byla jen obyčejná, podělaná smůla.

Ať tak, či onak, cítila, že si to zaslouží. Ale jak sakra tuhle novinu řekne Patrickovi?

Byli spolu už víc než pět let, z toho čtyři roky manželé. Dlouho toužili po dětech. Ona byla vždy ta, která o tom pochybovala víc. Kvůli svému nešťastnému dětství měla strach ze světa, na který by dítě přivedla. Co kdyby muselo trpět stejně jako ona. Nebo ještě hůř, co kdyby z něj vyrostlo totéž, čím je ona.

Ale postupně, s narůstajícím věkem, zvítězily přirozené mateřské instinkty. Patrick na ni nikdy netlačil. Proto ho milovala ještě víc. Samozřejmě že i oni měli

různé problémy, ale to, že neměli dítě, mezi ně nikdy nevrazilo klín.

Patrick bude z té zprávy stejně zničený jako ona. A ona navíc rozhodně nemládne. I kdyby v budoucnu znovu otěhotněla, riziko by s každým novým pokusem jen narůstalo.

Kim dlouze a bolestivě zasténala. Nekřičela, jen vztekle a hrůzostrašně zavyla. Víc než na cokoliv jiného se zlobila na sebe. Jak sobeckým se člověk může stát? Stála tam, zničená a plná sebelítosti, protože dítě, které nosila, nebylo dokonalé. Bylo to však živé dítě. Pořád to bylo *její* dítě. Bezvýhradně by ho milovala.

Slzy se zastavily. Na Kimině tváři se objevilo nekompromisní rozhodnutí, zatímco tiše bojovala se zmatkem ve své mysli.

Bylo pět hodin odpoledne, projela autem po dlouhé příjezdové cestě a pomalu sjížděla k místu pro stání vedle velkých dvojitých dveří jejího domu. Patrickovo milované maserati tam nebylo. Neměla vůbec představu, kdy se vrátí z práce. Nechala mu v hlasové schránce zprávu s prosbou, aby jí zavolal. Neřekla mu nic bližšího, ale doufala, že tón jejího hlasu a to, že ví, kde odpoledne byla, mu napoví, co s ním potřebuje probrat.

Neměla pro něj ale připravenou žádnou odpověď. Vroucně ho milovala, ale někdy vážně dokázal být egocentrický mizera. Vlastně poměrně často.

Kim vystoupila z auta a vykročila ke vchodu, nejdřív odemkla kovovou bezpečnostní bránu a potom levé křídlo dvojitých dveří. Otevřela, vkročila do atria

s mramorovou podlahou a ucítila na tváři příjemný, svěží závan čerstvého vzduchu. Dlouze se zahleděla před sebe, potěšená, že je zpět ve svém domě, kde se může zavřít před světem venku.

Otočila se, aby za sebou zavřela. Siluetu tmavé postavy napravo od sebe zaregistrovala o zlomek sekundy později, než mohla zareagovat.

Její staré instinkty ještě pořád fungovaly, i když už nebyly tak pohotové jako dříve. Navíc byla rozrušená. Možná kdyby se to stalo jiný den, možná kdyby zprávy, které se právě dozvěděla, byly pozitivní, byla by víc ostražitá a věci se mohly udát jinak. Zlomek sekundy navíc by jí možná stačil k tomu, aby nad svým útočníkem získala převahu.

V životě lidi často od smrti dělila jen nepatrná nuance; všemožné náhody, nehody, maličkosti.

Tohle ale nebyla náhoda. Ani zdaleka ne. A Kim to věděla. V okamžiku, kdy ji někdo před obličejem přidržel kus hadru vonícího po mandlích, si navíc uvědomila, že už s tím nemůže vůbec nic dělat.

O sekundu později ztratila vědomí.

Vzhledem k tomu, jaké násilí teď Kim Walkerovou čekalo, však bylo asi lepší, že byla v bezvědomí.

3. KAPITOLA

James Ryker poděkoval prodavači a vzal si tašku s potravinami. Už skoro dvanáct měsíců chodil každý druhý den nakupovat do stejného obchodního domu, ale místní prodavač – vždy tentýž mladý muž, kterému bylo stěží přes dvacet let a jehož obličej byl plný jizviček po akné – ho stále nepovažoval za místního, kterým se Ryker snažil stát. Dokonce i tady, kde jej od jeho bývalého života dělí tisíce kilometrů a širý oceán a kde nikdy nebyl příčinou žádných problémů, bylo na Rykerovi evidentně něco, co ostatní nutilo dávat si na něj pozor. Se svou výškou bezmála dvou metrů a svalnatým tělem však alespoň do určité míry chápal proč.

Nebo to možná bylo celé pouze v jeho mysli.

Ryker si to pěšky namířil domů, ostražitý a v plné pohotovosti, ostatně jako vždy. Pochyboval, že se kdy vůbec bude schopen cítit doopravdy v bezpečí. Jen jedinkrát přestal být ostražitý a v ten okamžik ho dostali.

Když procházel podél cesty, těkal neustále očima zprava doleva a při tom pozoroval náznak kohokoliv nebo čehokoliv v dosahu. Nebyl tu žádný chodník, v tomto městě ne, pouze úzký pruh asfaltu u hlavní silnice, který byl přecpaný auty, mopedy a chodci.

Asfalt byl čerstvě položený. Šlo o jediný chodník ve městě. Všude jinde byla jen vyšlapaná prašná cesta okolo pobřeží a polí místních farmářů. Po většinu roku byla pokrytá suchým prachem a krvavě červený oblak tohoto prachu se zvedal za každým autem, které tudy projelo.

Místo, které teď Ryker nazýval svým domovem, bylo vzdálené od lidí, díkybohu však ne úplně odříznuté. Byly tu tekoucí voda, plyn, elektřina, a dokonce místy chytal i slabý signál na mobilu. Bylo to tak akorát izolované, aby to pro něj bylo únosné – nebyl osamocený v divočině, ze života v osamění by se zbláznil.

Když procházel podél prašné cesty, kolem projíždějící auto se staženou střechou a pohonem na všechna čtyři kola začalo zpomalovat. Ryker instinktivně strnul připravený na to, že možná bude muset bojovat, přestože první, co ho napadlo, bylo, že ho chce řidič prostě jen svézt. Už se mu to párkrát stalo. Hned na první pohled bylo jasné, že místní lidé jsou až přehnaně laskaví jeden ke druhému, což bylo pro něj s Lisou velmi příznivé. Nikdy však nabídku pomoci nepřijal.

O pár vteřin později auto znovu zrychlilo a ztratilo se v dálce v oblaku prachu, který za ním ještě dlouho zůstával. Ryker zadržoval dech, dokud se všechen prach neusadil. Možná si jen někdo narychlo tuto milou nabídku rozmyslel, když zjistil, kdo je chodec, kterého plánoval svézt. To bylo dobře. Ryker byl vždy připravený poděkovat tak, jak se to sluší, ale jinak byl rád, když si ho nikdo moc nevšímal.

O pár minut později se Rykerovi před očima objevil jeho dům – domek v ústraní na pláži, postavený ze dřeva a skla. Někdo by v něm viděl jen polorozpadlou chatrč, ale pro ostatní včetně něj to bylo bohémské útočiště na venkově.

Tyčil se na vršku menší skály a náležely k němu dva akry půdy. Ne že by měl Ryker v úmyslu je proměnit v zahradu nebo něco podobného. Hned vedle se rozprostírala pláž a mezi skalami byl krátký sestup dolů, kdyby snad někdy potřeboval utéct pryč. Okolo domu nechával vše růst úplně bez zásahu, čímž si vytvářel další prostor poskytující soukromí.

Toto místo bylo v první řadě tiché, nikoliv extravagantní. Dům nebyl exotickou skrýší milionáře, ale přesně vyhovoval jeho záměru, navíc byl na závidění-hodném místě s výhledem na křišťálovou vodu oceánu. Vzhledem k tomu, odkud Ryker přišel, a na to, jak hluboko klesl, vlastně ani nic víc nemohl chtít.

Jeho problém, a on o něm samozřejmě věděl, bylo to, že jakoukoliv masku si nasadil a jakkoliv se snažil zapadnout, nikdy nemohl doopravdy vymazat svoji minulost, to, kým ve skutečnosti byl. S Lisou byli předurčeni k tomu, aby si zařídili život sami pro sebe, ale Ryker jednoduše nemohl ignorovat ten pocit napětí, který cítil. Nebyl to přímo strach, ale cosi velmi podobného. Přesně tohle obvykle minutu po minutě ovládalo jeho mysl. Přemýšlel vždy nikoliv o tom, *jestli* si pro něj přijdou, ale *kdy* se tak stane. Bez ohledu na to, jak daleko utekl nebo co všechno udělal pro to, aby

se schoval, dokud bude naživu, vždycky bude mít na zádech terč.

Ale ať už přijde kdokoliv a použije proti němu jakoukoliv zbraň, Ryker se bude bránit.

Bude bojovat. A přežije.

Koneckonců tohle je přesně to, co umí ze všeho nejlépe.

Někdo by tomu mohl říkat paranoia. Ale Ryker vůbec nebyl paranoidní. Byl pouze realista. Jak klouzal pohledem po neudržovaném pozemku, ucítil náhlý záchvěv zadostiučinění.

Cesta před ním se kroutila a vedla směrem ke zhruba sto metrů dlouhému železnému mostu, který se klenul nad nevelkou říčkou. Na vzdálenější straně mostu zahlédl tentýž vůz s pohonem na všechny čtyři, který ho míjel o několik minut dříve. Byl otočený směrem k němu. Přestože nedokázal rozpoznat osazenstvo automobilu, podle jemného kouře vycházejícího ze zadní části dokázal určit, že motor stále běží.

V tu chvíli si byl Ryker jistý jednou věcí.

Někdo ho našel.

4. KAPITOLA

Kdo to přesně byl, Ryker nevěděl. Ale na tom až tak nezáleželo. Nikdo kromě Lisy a jeho nevěděl o jejich nové identitě a o tom, kde teď jsou. Pokud je někdo – kdokoliv – objevil, znamenalo to problém.

Muž jako Ryker, někdo, kdo téměř celý svůj život prožil ve stínu, neustále na útěku, někdo, kdo se v obavách bez přestání ohlíží přes rameno, si velmi rychle zvykne na nekončící analýzu svého okolí v nekončícím očekávání hrozby, která může přijít odkudkoli. Během té spousty let tréninku se to stalo jeho nedílnou součástí, v podstatě druhou přirozeností. A přesně proto nyní nepanikařil. Prostě jen rozjel dobře připravený a nacvičený plán.

Aniž spustil oči z terénního vozu v dálce, zrychlil a zamířil ke svému domu. V hlavě mu hučelo. První věc, kterou musel vykonat, byla jasná, musel se dostat domů a zjistit, jestli už tam je Lisa. Musel si být jistý, že je v pořádku.

Došel k hlavnímu vchodu, ale pokračoval dál a opatrně se proplížil dozadu. Nehodlal vcházet předními dveřmi bez ohledu na to, jestli je ten, kdo pro něj v této chvíli představuje hrozbu, uvnitř, nebo ne.

Přistoupil k malému oknu s mléčným sklem na boční straně domu. Okno bylo zavřené na zámek, přesně tak, jak ho Ryker o něco dříve nechal. Nahlédl dovnitř do koupelny připojené k jediné ložnici v domě. V malém úkrytu pod panelem sprchové vaničky byla schovaná plně nabitá pistole FN Five-seveN s dvaceti průbojnými náboji ráže 5,7 mm.

Ryker rozhodně nebyl nepřipravený. Přichystal si několik příchozích i odchozích cest okolo domu pro případ, že by se potřeboval nenápadně vytratit. Ačkoliv bylo okno do koupelny zamčené, sám ho jednoduše, ale bezpečně upravil tak, aby se dalo vypáčením otevřít – pokud jste ovšem věděli, jak na to.

Ryker se rozhlédl, hledal malou dřevěnou laťku, kterou předtím schoval pod listí. Laťkou posunul roh okénka tak, aby se pootevřelo v tom nejslabším místě, potom prudce škubl, aby vytrhl svorky podél vnějšího okraje rámu. Okno se pootevřelo zhruba o pět centimetrů, dost na to, aby mohl Ryker povolit kličku. Otevřel jej ještě víc, protáhl se vzniklou mezerou a odplazil se tiše jako had, který přelézá okolní skály.

Přikradl se ke sprše, vyndal pistoli a zběžně ji prohlédl. Neobjevil jediný problém. Opatrně se vydal k přivřeným dveřím.

Letmo se rozhlédl předtím, než se začal potichu plížit do ložnice. Dýchal hluboce a klidně, z hrdla mu během nádechu a výdechu neuniklo ani zasípání.

Když se dostal ke dveřím od ložnice, zastavil se a čekal. Poslouchal. Nic neslyšel. V celém domě nezaznamenal

ani náznak pohybu. Vůbec žádný zvuk. Ostražitě sledoval otevřený prostor před sebou a kolem sebe, prst neustále připravený na spoušti.

Ryker zahlédl postavu bezstarostně sedící v křesle. A uklidnil se. Alespoň trochu. Namířil na ni pistoli, ale pocit ohrožení tak nějak zeslábl, Ryker postoupil ode dveří směrem k muži. „Ty," řekl pouze.

Muž vzhlédl. Rozhodně se nedá říct, že by to byla ta poslední osoba, kterou by tu Ryker čekal. Vlastně ze všech lidí, kteří by se po něm mohli shánět, byl tenhle muž – Peter Winter – jedním z vítanějších. A taky představoval nejmenší hrozbu.

„Ach, jsi zpět." Winter vstal, na tváři chápavý úsměv.

Winter byl třicátník podobně jako Ryker, dokonce byli i téměř stejně vysocí, něco přes metr osmdesát. Byl vyhublý a měl mladistvou pleť. Dobře věděl, že v minulosti Rykerovi často lezl na nervy.

„Jak ses sem dostal?" vyslýchal ho Ryker a tónem hlasu dával jasně najevo, že návštěva zde není vítaná. Nepřestával na něj mířit pistolí. Nemyslel si, že by pro něj Winter přímo představoval hrozbu, ale měl už toho za sebou dost na to, aby věděl, že na sto procent nemůže věřit vůbec nikomu.

Winter kývl hlavou ke vstupním dveřím. „Zjevně ne toutéž cestou jako ty. Je ale dobré vědět, že jsi stále ve střehu."

„Nikdo ti nedal právo vlézt mi do domu."

Winter na sekundu zaváhal. Ryker si byl velice dobře vědom toho, že jeho přímý tón, a to, že Winterovi do

obličeje neustále míří plně nabitou pistolí, jeho bývalého šéfa – velitele u JIA (Joint Intelligence Agency), kde Ryker ve svém předchozím životě téměř dvacet let pracoval – poněkud vyvádí z míry.

„Nepředstavuju přece žádnou hrozbu," ujišťoval ho Winter.

„To jistě ne. Kdyby totiž ano, už bys měl dávno kulku mezi očima. Jak jsi mě našel?"

„Je to moje práce. Musím ale říct, že to nebylo jednoduché. Moc dobře jsi za sebou zametl stopy. Ryker? Tak se teď jmenuješ, nemám pravdu?"

„Přesně to uvádí můj pas."

„Německý?"

„Britský."

„Ale já myslel jméno, ne pas. Je z němčiny, že? Z německého slova, které znamená bohatý?"

„Když to říkáš," opáčil Ryker a neobtěžoval se maskovat nezájem o podobnou analýzu.

„To zní až ironicky vzhledem k tomu, co jsi opustil, abys skončil tady."

„Došel jsem k závěru, že tvoje peníze nepotřebuju."

„Mohl jsi mi to jednoduše říct, a ne takhle zmizet."

„Pokud si dobře vzpomínám, Ryker bylo také jméno velitele ve Star Treku. Možná je ta ironie mířená na tebe, *veliteli*."

Winter sarkasticky zavrčel. „To by pak spíš byl výsměch než ironie."

Ačkoliv byl kdysi Winter jeho šéf, Ryker v něm nikdy neviděl svého nadřízeného. Aby bylo jasno, Winter

pouze převzal funkci, aniž se o to nějak výrazněji zasadil, v okamžiku, kdy byl úřadující velitel zavražděn před kavárnou v ruském Omsku.

„Zařídili jsme ti hezký život," poznamenal Winter, „Nechápu, proč jsi to nepřijal." S pohrdavým výrazem se rozhlédl okolo sebe. „Určitě by sis mohl dovolit mnohem lepší a hezčí místo, než je tohle."

„Nevidím na tomhle místě nic špatného. A především nepotřebuju vaše peníze. Ani vaši neustálou kontrolu."

„Dali jsme ti novou identitu. Nový začátek s čistým štítem. Pomáhali jsme ti. Chránili tě."

„Vaše představa byla držet mě na vodítku, abyste mě mohli přitáhnout, kdykoliv se vám to bude hodit. Je mi líto, ale moje představa o svobodě je poněkud odlišná."

Winter se usmál. „Takže takhle to má vypadat? Ta svoboda?"

„Jsem jí nejblíž, co jsem kdy byl."

„Vlastně máš částečně pravdu. Vždycky jsem si říkal, že bych tě ještě někdy mohl potřebovat. Muž s tvými… schopnostmi se těžko shání."

Ryker konečně sklopil pistoli a nacpal si ji za lem kalhot. „Odpověď je ne."

Winter seděl a pár sekund zadumaně hleděl na Rykera. Ten se ani nepohnul, jen klidně čekal, až Winter vyjádří, co má na srdci.

„Podívej, Logane… Abbotte, Rykere, ať už si ksakru tenhle týden říkáš jakkoliv, vím, že mě tady nechceš. Vím, že máš pocit, že jsi konečně nabyl svobodu, a že máš právo žít svůj život daleko od toho, kým jsi kdysi byl. Ale to

jsem ti nikdy nesliboval. A v hloubi duše vím, že jsi tomu ani sám nikdy nevěřil. Jedna moje část si dokonce láme hlavu nad tím, jestli jsi to vůbec kdy chtěl."

„Nevíš nic o tom, kdo jsem ani co chci."

„Ale vím. Znám tě už dlouho. A ty nedokážeš tak jednoduše utéct od toho, kým jsi."

„Nejsem to já, před kým utíkám."

„Víš to jistě? Tohle není život. Takhle se schovávat a už napořád se se strachem ohlížet přes rameno. Tohle nejsi ty. Ale nehodlám tu sedět a přesvědčovat tě o tom."

„Dobře. V tom případě předpokládám, že jsi na odchodu."

Winter vstal a Ryker mu o krok ustoupil, čímž svému exšéfovi poskytl volnou cestu ke vchodovým dveřím.

„Ale dovol mi říct ještě jednu věc," dodal Winter. „Našel jsem tě. A dobře víš, že nejsem jediný, kdo se po tobě shání. Jsem si jistý, že jsi přesvědčený, že se můžeš utkat s čímkoliv nebo kýmkoliv, kdo ti tam venku jde po krku, ale můžu ti zaručit, že budeš mít silného protivníka."

„Jak lichotivé, Wintere."

„Dobře, podívej. Tohle bylo trochu mimo mísu. To, co chci říct, je, že tě stále *potřebuju*, Rykere."

„Neudělám to."

„Alespoň si mě vyslechni, prosím." Winter sáhl do bundy. Ryker strnul napětím, vyčkával, co Winter vytáhne. Nečekal, že by tasil zbraň, ale zároveň to nikdy nemohl úplně vyloučit. Nakonec Winter z bundy vytáhl jakési papíry.

„Vždyť to víš," začal Winter. „Nejsi jediný člověk na tomhle zkaženém světě, který by od všeho nejradši utekl, který by rád nechal svoji minulost daleko za sebou."

Ryker nadzvedl obočí.

„Potřebuju, abys mi pomohl, Rykere. Je to prosté."

„Pomohl s čím?"

„Jde o Červenou kobru."

Winter se odmlčel a jen upřeně hleděl na Rykera. Ryker otevřel a zase zavřel ústa, když hledal ta správná slova, kterými by popsal zmatek, jenž po tom prohlášení zahalil jeho mysl. Červená kobra. Jméno z minulosti. Jméno už navždy vypálené do jeho paměti. Soupeř, jistým způsobem. Milenka, víc než jen jednou.

Nakonec Ryker neřekl vůbec nic.

„Pamatuješ si na ni?"

„Jistěže ano."

„Našli jsme ji."

Ryker se snažil držet emoce na uzdě, ale Winter ho prokoukl. Ze všech možných šokujících zpráv, které od Wintera čekal, byla tahle ta bezesporu nejvíc šokující.

„Kde?" zeptal se Ryker.

„Ve Španělsku."

„A co tedy potřebujete ode mě? Chcete, abych ji zabil?"

Už v okamžik, kdy ta slova vypouštěl z úst, přemýšlel Ryker nad tím, jestli by toho byl schopný. Tehdy jistě ano. Ale teď?

„Myslím, že na to už je trochu pozdě," odpověděl Winter. „Konečně jsme Červenou kobru našli. Mrtvou. Někdo ji zavraždil."

5. KAPITOLA

Ryker potřeboval malou chvilku, aby si srovnal věci v hlavě. Oba muži se posadili. Winter na Rykera nijak netlačil. Jen nahodil udičku. Teď vypadal spokojeně a dopřával mu čas, aby si to nechal projít hlavou.

Červená kobra. Výkřik minulosti. Její pravé jméno bylo Anna Abajevová, ale ani Ryker, který k ní měl blíž než ostatní, ji pod tímto jménem neznal. Byla to úkladná vražedkyně. Původem i vychováním. Tvrdě vytrénovaná, známá smrtelně nabroušeným ostřím, které bylo jednoduše součástí její podstaty, její DNA.

Rykera mnohé z jeho dovedností naučila a následně rozvíjela JIA, tajná agentura, kterou společně spravovaly britská a americká vláda. Dlouhý a vyčerpávající výcvik z něj udělal téměř robotického tajného agenta. Ryker za to vděčil Charlesu McCabeovi. Mackiemu. Svému starému dobrému šéfovi, který dostal kulku do hlavy v okamžiku, kdy jej dohnala vlastní minulost.

Ale to všechno patřilo do Rykerova bývalého života. Nyní už nebyl tím mužem, i když pořád ovládal smrtící sadu zabijáckých dovedností, které většina ostatních postrádala, přesně jak říkal Winter. Na druhou stranu, Červená kobra, to bylo něco úplně jiného.

„To auto venku –“

„Záloha. Pro případ, že by ses rozhodl utíkat,“ potvrdil mu Winter. „Nebo na nás zaútočit.“

„A co bys udělal? Srazil mě autem? Zastřelil mě?“

Winter pokrčil rameny. „Neměl jsem v plánu nic. Ale taky jsem si nebyl jistý, jak zareaguješ na to, že jsem tě našel.“

„Tak ses radši připravil na všechno. Kdyby náhodou.“

„A co bys čekal?“

Oba muži se otočili za zvukem, který vydaly otevírající se vchodové dveře. Ryker stál a upřeně zíral na Lisu, která právě vcházela dovnitř. Dlouhé hnědé vlasy měla mokré a lepily se jí k ramenům. Okolo opáleného, lesknoucího se těla měla omotaný velký barevný plážový ručník, vypadala nádherně. Ryker ucítil cosi jako pocit zrady. Nevěděl, jestli kvůli Winterovi, nebo kvůli tomu, že vzpomínal na Annu Abajevovou.

Lisa vkročila dovnitř. Když zahlédla Rykera, usmála se. Ale pak zpozorovala i Wintera a zbledla.

„Angelo. Nebo ti teď mám říkat Liso?“ zeptal se Winter.

„Neříkej mi nijak,“ zavrčela a otočila se na Rykera. „Co tady dělá?“

„Právě se k tomu dostáváme,“ odpověděl jí Ryker.

„Liso, prosím, pojď dál a posaď se.“

„Raději ne.“ Poodešla k lednici, vytáhla z ní láhev vody a odběhla do ložnice. „Jamesi, zbav se ho.“ Zabouchla za sebou dveře.

Winter se krátce podíval na Rykera. Ani jeden z mužů nepromluvil. V hlavě mu neustále visela Lisina žádost.

Měla pravdu. Neměl nikdy ani uvažovat o tom, že by Winterovi pomohl. Měl ho odsud vyhodit v momentě, kdy jej uviděl.

Ale co pak? Znovu utíkat, co nejrychleji a co nejdál to půjde? Nový domov? Dvě nové identity? Lisa tohle možná chtěla. Ale Ryker to nechtěl, ne tak docela.

I když protestoval, vůbec si nebyl jistý tím, jestli se nakonec rozhodne mu pomoct, nebo ne, a to bez ohledu na zmínku o Červené kobře. Ryker s Lisou měli jasnou představu o tom, jak si svůj život ve dvou zařídit. Daleko od chaosu, který tak dlouhou dobu zahaloval jejich životy i vztahy. Nebyli to už jen oni versus svět okolo. Byli to už jen… oni. A přesto hluboko uvnitř nebyl spokojený. Ne úplně. Něco mu pořád chybělo.

Jenže není to něco, co cítí každý člověk? Copak občas každý z nás necítí totéž? Toužíme po perfektním životě, ale nikdy jej nemůžeme tak úplně mít a pořád chceme víc. U sousedů je tráva vždycky zelenější. Tím si alespoň Ryker omlouval sám před sebou to, co cítí.

A když se navíc do jeho myšlenek vrátila Červená kobra… Jak mohl Wintera alespoň nevyslechnout?

„Jak jste přišli na to, že je to ona?“ zeptal se Ryker.

„Čistě náhodou.“ Winter stále držel v ruce papíry, které předtím vytáhl z kapsy, jako by čekal, že je ještě bude potřebovat. „Zabili ji před třemi dny. U ní doma na jihu Španělska.“

„Kdo ji zabil?“

„To je jedna z věcí, se kterou od tebe potřebuju pomoct.“

„Nejsem si jistý, že se mi do toho chce."

„Co za to chceš? Peníze?"

„Chci, abyste mě nechali na pokoji."

„Zajímalo by mě, jestli sám věříš tomu, co teď říkáš, nebo ne."

„Tak či onak, copak by v tom pro vás byl rozdíl?"

„Ne. Protože tě potřebuju. Je to jednoduché. Dostal ses k ní blízko. Blíž než kdokoliv, koho znám."

„Pokoušel jsem se ji zabít. Nijak mě nepřekvapuje, že je teď mrtvá. Snad jen to, že to zabralo tolik času, než ji někdo našel."

„Mnohem déle než najít tebe, to je jisté, i když ses snažil zamést veškeré stopy. Když jste dva, je to mnohem složitější."

I když Ryker věděl, že je to pravda, ta poznámka se jej dotkla. Červená kobra zmizela téměř před osmi lety, když uprostřed noci skočila z útesu do moře se třemi kulkami v těle.

Osm let. Od té doby o ní nebylo vůbec slyšet.

On a Lisa jsou na útěku ani ne rok.

„Možná že její smrt opravdu není žádné překvapení," pokračoval Winter. „A kdybychom ji našli jako první my, dopadlo by to nejspíš stejně. A s tím souvisí náš problém."

„Jak to?"

„Tohle nebyl obyčejný útok. Ten, kdo ji našel, ji úplně zmasakroval. Bylo to zúčtování. Pomsta."

Winter hodil papíry, které držel v ruce, na konferenční stolek. Ryker se sklonil a přelétl je pohledem – fotografie.

Rychle se jimi probral. Srdce se mu rozbušilo, když si v rychlosti prohlížel brutalitu zachycenou na obrázcích. Zmasakrovali ji. Winter měl úplnou pravdu. Z těla ubohé ženy zbylo jen velmi málo, podle čeho by se dalo identifikovat, co je co.

Ačkoliv to na sobě nedal navenek znát, byl tím, co viděl, šokovaný. Byl zvyklý dívat se na mrtvá těla, dokonce mu nedělalo problém lidi zabíjet, ale taková brutalita, to bylo příliš. To vše znovu vyvolalo jeho bolestivé vzpomínky.

„Nevíme, kdo to udělal," prohlásil Winter. „Ale musíme to zjistit. A to brzy. S velkou pravděpodobností došlo někde v rámci našeho úřadu k úniku informací."

„Proč si to myslíš?"

„Červená kobra měla spoustu nepřátel. Nejen úřady jako JIA, ale všemožné kriminální gangy po celém světě, které padly v nemilost jejích… služeb."

„Ale proč myslíš, že šlo o únik informací?"

„Měli jsme její profil."

Ryker nadzvedl obočí. „A?"

„Roky dělala svoji práci a nenechala po sobě ani náznak hmatatelného důkazu. Ale my jsme měli její otisky ještě z dob, než začala dělat tajnou agentku."

„A ty se shodovaly s otisky té mrtvé ženy."

„Přesně tak. Vystupovala pod jménem Kim Walkerová. Pravděpodobně Britka. Místní policie ve Španělsku předala vraždu britským úřadům. Ty však tuto ženu v žádné databázi nenašly. Měla pas a řidičský průkaz, oba falešné, ale nic jiného. Žádné záznamy o narození, zaměstnání,

nebo cokoliv dalšího, co by se vztahovalo k tomuto jménu. Španělská policie jí vzala otisky prstů a předala je Metu*, aby policii pomohla s její identifikací."

„A když je Scotland Yard zadal do systému, ten upozornil JIA."

„Přesně tak."

„Policie o tom ví?"

„Ne. Její profil je přísně tajný. Policejní pátrání by jen dospělo k tomu, že nenašlo shodu. Ale Met pověřil jednoho ze svých detektivů, aby zjistil, kdo ta žena byla. Už je ve Španělsku a spolupracuje s tamní policií."

„Pořád jsi mi nevysvětlil, proč si myslíš, že jde o únik informací."

„Když k nám toto upozornění dorazilo, provedli jsme kontrolu metadat našich systémů. Našli jsme záznam o vstupu do jejího profilu zhruba o týden dříve. Tenkrát na to systém neupozornil, protože šlo o vstup z oprávněného uživatelského účtu na terminálu v ředitelství MI5. Nebo to tak alespoň vypadalo."

„Ale ten uživatel neměl nejmenší ponětí, o čem mluvíte, když jste se *ptali*." Ryker u slova ptali ve vzduchu prsty naznačil uvozovky, které měly zdůraznit, že JIA se tradičně „ptala" ne zrovna v rukavičkách. Napadlo ho, co se asi stalo s tím chudákem, kterému onen uživatelský účet patřil.

„Nejde o vnitřní selhání," řekl Winter. „Přinejmenším ne, pokud jde o tohoto uživatele. Je čistý. Ale někdo někde se dokázal dostat do systému."

---

* Met – Metropolitní policie (pozn. překl.)

„Zní to jako práce profesionála."

„Profesionál určitě. Jestli oficiální, to nevíme. Je možné, že se do systému naboural nějaký jiný vládní úřad, ale povaha smrti naznačuje něco jiného. Jak jsem řekl, tohle byla pomsta. Osobní. Ale na tom nesejde. Někdo naboural náš systém, aby získal informace o Červené kobře. A ta je teď mrtvá."

Ryker se znovu vrátil pohledem k fotografiím. K tomu, co zůstalo z tváře nebohé ženy. „Až na to, že není."

Winter zvedl obočí. „Není co?"

„Červená kobra není mrtvá."

Winter se podíval na obrázky těla, potom zpět na Rykera, ve tváři zmatek.

„Znám ji," prohlásil Ryker. „Znám ji líp než kterýkoli jiný člověk. Měli jste profil Červené kobry? Váš profil byl chybný." Ryker si pohrával s fotkami před sebou. Krví potřísněný obličej mrtvé ženy nikdy předtím neviděl. „Nevím, kdo je ta žena na fotce, ale s jistotou ti můžu říct, že Červená kobra to není."

6. KAPITOLA

Když Winter odešel, Ryker zamkl vchodové dveře a raději dvakrát překontroloval všechny zbývající dveře i okna. Spokojený s tím, že je vše správně zabezpečeno, odešel k zavřeným dveřím ložnice. Podíval se na ně a otočil klikou.

Lisa ležela na posteli s pohledem upřeným na druhou stranu. Vlasy měla stále mokré, ale její bronzová pokožka už byla suchá a matná. Stihla se převléknout do šortek a slušivého volného bavlněného topu. Ryker odhadoval, že se byla osprchovat, aby ze sebe smyla sůl z mořské vody – zvykla si chodit každý den plavat. V zrcadle na opačné stěně pokoje viděl, že je vzhůru. Přešel k ní a lehl si vedle ní. Přitiskl se k jejím křivkám. Jejich těla do sebe zapadla tak přirozeně, jako tomu bylo pokaždé, a nemohl si pomoci, aby nepocítil prchavý pocit vzrušení před tím, než promluvila.

„Souhlasil jsi, že mu pomůžeš." Nebyla rozzlobená, spíš zklamaná. On si ale nebyl jistý, jestli to, co cítí, je také zklamání, nebo jestli jen bere život takový, jaký je.

„Musím."

„Ale nemusíš. Mohl jsi říct ne."

„A co potom?"

„A potom nic. Winter by odešel. Nenechá tě zabít ani neprozradí tvoji novou identitu jen proto, že jsi mu odmítl pomoci."

„Nejspíš ne," souhlasil Ryker, ačkoliv věděl, že na něco takového se nemůže spoléhat.

„A proč jsi tedy řekl ano?"

„Protože tohle je i můj problém."

Lisa se pomaličku otočila tak, aby na něj viděla.

„Ty jsi to vlastně chtěl, viď?"

Rykerovi trvalo několik příliš dlouhých sekund, než odpověděl. Mlčením jí vlastně už odpověď dal. „Musím to udělat. Můžeš mi změnit jméno, můžeš mi dávat peníze, můžeš mě poslat do jakéhokoliv koutu světa, abych tam žil jako svobodný muž. Ale maličká část toho, kým jsem kdysi byl, bude už navždy mojí součástí. A taky je to muž, do kterého ses zamilovala."

„Já vím. Není to tak, že bych ho už nemilovala. Já se jen… bojím. Bojím se toho, že pokud odejdeš – i kdyby to bylo z těch nejsprávnějších důvodů – nemusel by ses ke mně vrátit."

„Vždycky se vrátím."

„Ne, pokud budeš ležet v rakvi."

„To se nestane."

„Nemyslíš, že už za sebou máme dost problémů?"

Uvažoval nad jejími slovy, která značně zlehčovala všechny ty smrtelné situace, ve kterých se spolu ocitli. Během toho všeho jí byl vždycky věrný a toužil ji chránit – i když to někdy mohlo vypadat, jako by se jeho věrnost někam vytratila.

Ryker mlčel a Lisa se k němu znovu otočila zády. V mnoha ohledech byl sám překvapený tím, že byla stále tak přístupná. Teď byl velmi blízko tomu, aby zničil jejich už tak křehký život, který si vybudovali, a ona stále protestovala jen velmi mírně. Buď v sobě tu zlost potlačovala, nebo jednoduše vždycky tušila, že tenhle moment jednou přijde. Byl jeho návrat k JIA nevyhnutelný?

„Co je to za práci?"

„To ti nemůžu říct."

„Pokud chceš, abych tě podpořila, možná bys měl."

„Potřebuju někoho najít. Někoho, kdo chce zůstat inkognito."

„Jak výstižné."

„Ano."

„Žena?" Ta otázka byla dvojsmyslná, ale on s odpovědí nezaváhal.

„Ano."

„Znáš ji?"

„Ano, ale už je to dávno."

„Hmm."

Ryker věděl, co si myslí, ale nesnažil se obhajovat. Neviděl v tom žádný smysl. To, co se stalo mezi ním a Červenou kobrou, patřilo do jiného života. „Můžeš jít se mnou."

Lisa se usmála. „Ne. Tohle tady, to je teď můj život. S tebou. Angela Grainerová, agentka FBI, je mrtvá. Byla zastřelena během přestřelky v jednom pekingském parku. Pamatuješ?"

„Pamatuju. Zabili tenkrát i toho Angličana, tajného agenta Carla Logana."

„Milenci na útěku."

„To je oficiální verze. Jako Bonnie a Clyde."

„A nemohou se média někdy mýlit?" Lisa se znovu usmála.

„Ty mrtvá *nejsi*," ujistil ji Ryker. „Pořád a každý den v tobě Angelu vidím. A líbí se mi."

„Tobě se *líbí*?" popichovala ho Lisa.

„*Miluju* ji."

„V tom případě se k ní brzy vrať."

„Vrátím. Slibuju."

7. KAPITOLA

Winter poskytl Rykerovi profil Anny Abajevové, známé jako Červená kobra, který dali dohromady v MI5, MI6 a JIA. Přidal ještě dokumenty týkající se vyšetřování vraždy Kim Walkerové a odjel. Ryker si je pečlivě pročetl na zadním sedadle taxíku cestou na letiště. Zničil je a zlikvidoval do posledního zbytku dřív, než nastoupil do letadla, které jej mělo přenést na pevninu, odkud pak zamíří přes oceán do Barcelony a následně do Malagy.

Když po schodech vystupoval na palubu letadla, hlavou mu neustále vířily detaily ze spisu. Spis Červené kobry byl obsahově velmi skromný. Otisky prstů Anny Abajevové byly v záznamech od dvojnásobné vraždy v Gruzii z poloviny 90. let. Tehdy se pouze šestnáctiletá Anna vytratila ze scény a veškeré detaily o tom, kde se pohybovala a čemu se oddávala, byly přinejmenším chatrné. Ryker si však byl jistý, že toho o Červené kobře a jejím způsobu práce věděl mnohem víc, než se dalo vyčíst ze spisu, který britská zpravodajská služba nashromáždila za více než dvě desetiletí. Bylo to zřejmě tím, že na světě nebylo příliš mnoho lidí, kteří se k ní mohli dostat stejně blízko jako on.

Sedl si k okýnku a sledoval ostatní cestující, kteří šplhali na palubu letadla. Vzhledem k tomu, jak málo místa bylo uvnitř pro nohy a hlavu, Ryker si se svou výškou a mohutnou postavou vždy přál, aby sedadlo vedle něj zůstalo volné. Tentokrát to nevyšlo. Poslední cestující, který nastupoval, vousatý čtyřicátník s brýlemi, se žuchnutím právě dopadl na vedlejší sedadlo, za což se mu vehementně omlouval. Ryker na jeho omluvu cosi zamumlal, ale vzápětí už se v mysli vrátil k tomu, čím se momentálně zabýval, k rozhovoru s Winterem z předešlého dne.

„Pro koho budu pracovat?" zeptal se Ryker.

„Budeš pracovat pro mě," prohlásil Winter.

„JIA?"

„Ne tak docela."

„Tak kdo všechno o tom ví? Kromě mě, samozřejmě."

„Jen já a ti, kteří to mají vědět." Winter se odmlčel.

Ryker tedy jen mlčky vyčkával, co velitel dodá ke své vágní odpovědi.

„Zařídili jsme ti úplně novou identitu," řekl nakonec Winter, „jestli se ptáš na tohle. Záznamy o narození, studiu na univerzitě, volbách, daních, je tam všechno."

Ryker nadzvedl obočí, když mu došel význam slov, která právě zazněla. Winter riskoval spoustu problémů už jen tím, že mu tuto práci zařizoval. To znamenalo, že od samého začátku počítal s tím, že Ryker bude souhlasit. Cítil se kvůli tomu trochu hloupě.

„Jaká je oficiální verze?"

„Jsi vyšetřovatel na volné noze pověřený britským ministerstvem vnitra jako asistent Metropolitní policie.

Ve Španělsku nemáš žádné zákonné pravomoci, ale to nemá ani Met a neposílám tě tam proto, abys někoho zatýkal. Potřebuju vědět, co se tam děje. Kdo zabil Kim Walkerovou a proč. A proč je právě tahle žena spojená s profilem Červené kobry."

„Jméno?"

„James Ryker," řekl Winter s rozpačitým úsměvem.

Ryker na svého bývalého šéfa nevěřícně hleděl a kousal se při tom do jazyka.

„Takhle to bylo jednodušší. I tak jsem musel zatahat za velkou spoustu nitek, abych se dostal až sem. Využít identitu, kterou už sis vytvořil, dávalo největší smysl."

Ryker stále nic neříkal, ale uvnitř něj to vřelo. Winter se rozhodl použít Rykerovu současnou totožnost pro utajenou operaci. Bylo to jako rána pod pás. Jako by Rykerův dosavadní život a jeho nové já neměly pro Wintera ani JIA vůbec žádný význam. Pořád jim patřil.

„Přivolali jsme na pomoc Jamese Rykera, protože má osobní zkušenost s pronásledováním Červené kobry," poznamenal Winter. „Tak se neboj všechny svoje zkušenosti využít."

„Neříkal jsi náhodou, že Met o Červené kobře neví? Že se snažíte přijít na to, kdo Kim Walkerová doopravdy byla?"

„Ještě nic neví. Tohle je nejjednodušší způsob, jak tě tam dostat a udržet. Nehodláme to vytroubit do světa, ale na druhou stranu se musíme ubezpečit, že to ti správní lidé vědí."

„Ten detektiv ve Španělsku, kdo to je?"